

Arrest

nr. 297 898 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. TROCH
 Brusselstraat 51
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 november 2023.

Gelet op de pleitnota van 13 november 2023 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 21 december 2022 elk een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun Nederlandse schoonzoon. Op 16 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 juli 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 21.12.2022 werd ingediend door:

Naam: X. (...)

Voorna(a)m(en): J. (...)

Nationaliteit: China

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als ouder van een Nederlandse onderdaan K. (...), I. (...) ((...)) in toepassing van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd:

-toelichting door de referentiepersoon zelf

-arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon + digitale loonstroken van September 2022 tot februari 2023

-vertaling van medisch verslag betreffende X. (...), J. (...)

-vertaling van medisch verslag betreffende W. (...) L. (...)

-huurovereenkomst van betrokkene. Het gaat om een woning met een oppervlakte van 198.62m², kostprijs 6300 yuan/maand (kabel en draadloosnetwerk zijn inbegrepen)

-verklaring door de stad Zhengzhou waarin is opgenomen dat betrokkene en zijn vrouw geen eigendom hebben in de stad dd. 1.09.2022

-legal opinion van de advocate van het koppel waarin staat dat een attest van het kadaster voor geheel China niet kan worden afgeleverd + met de opinie dat het koppel geen hypothecaire lening kan krijgen in China gezien de kosten die ze hebben en gezien hun leeftijd. Het onderzoek werd gevoerd in September 2022, het rapport werd opgemaakt dd. 3.03.2023

-grafiek gemaakt door de referentiepersoon om tekort van het koppel te verduidelijken per maand van februari 2022 tot en met September 2022, met daaronder de bedragen bij en af van hun bankrekening (vermoedelijk). Het lijkt een soort samenvatting van de bankgegevens van mijnheer en mevrouw.

Op basis van wat voorligt kan er niet toe besloten worden dat deze mensen gezien hun economische en sociale toestand als onvermogen moeten worden beschouwd in hun land van herkomst of origine en derhalve niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Uit het zelfgemaakte overzicht betreffende de bedragen bij en af blijkt dat deze mensen zelf een inkomen hebben twv omgerekend 2057.50 €. Ze hebben beiden een pensioen en genieten ook per persoon een energiebijdrage. Ze huren een huis met een bewoonbare oppervlakte van 198m², voorzien van modern comfort. Het is begrijpelijk dat dat in een grote stad als Zhengzhou wel wat kost. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit behoeftige mensen zijn die afhankelijk zijn van de bvb 490.45 € die ze bvb in februari 2022 van de referentiepersoon gekregen hebben om in hun basisbehoeften te voorzien. Ze hebben inderdaad ook die 490 euro extra uit België bijna volledig uitgegeven. Echter er kan niet worden gesteld dat ze op die bijna 500 euro zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voldoen. Zonder over die 500 euro extra te beschikken zouden deze mensen misschien andere keuzes hebben gemaakt betreffende hun huisvesting en uitgaven in de Supermarkt. Uit de overzichten, in samenlezing met de medische rapporten blijkt inderdaad dat deze mensen wel wat medische kosten hebben. Echter de zelfgemaakt taartgrafiek toont duidelijk aan dat de kosten zeker niet elke maand de pan uit swingen. In februari, augustus en September vormden ze een serieuze hap uit het budget, maar het is niet dat zij elke maand gelijkaardige medische kosten hebben waardoor ze structureel in de Problemen komen. Gezien hun eigen inkomen meer dan 2000 euro bedraagt en de financiële steun minder dan 500 euro per maand is het ook wel redelijk te stellen dat de mate van

financiële steun uit het buitenland uitermate ondergeschikt is aan de bestaansmiddelen die de mensen zelf kunnen genereren in hun land van herkomst. Die 500 euro extra is niet beslissend voor deze mensen. Ook in die zin kan niet gesteld worden dat deze mensen zijn aangewezen op dat geld om in hun levensonderhoud te voorzien. De opinie van de vertrouwensadvocate in China doet daar geen afbreuk aan. De advocate heeft een beoordeling gemaakt van deze mensen hun inkomen in het licht van een hypothecair krediet. Het is niet onlogisch dat zij tot de conclusie komt dat dit geen realistische optie is voor deze mensen. Dat heeft echter geen uitstaans met behoeftig zijn of onvermogen. Dat is ook helemaal niet de conclusie van de vertrouwensadvocate. Voor zover deze mensen naast de financiële afhankelijkheid ook een medische afhankelijkheid ten overstaan van hun schoonzoon wensten in te roepen (gezien de vertaling van een aantal medische rapporten) dient opgemerkt te worden dat deze mensen kennelijk een zeer goede gezondheidszorg in China hebben genoten. Het is redelijk te stellen dat als mijnheer reeds sinds 2019 de diagnose van longkanker heeft gekregen, met bijhorende ingreep en bovendien nog een zeer zwaar ongeval heeft gehad waarna hij gerevalideerd is, de gezondheidszorg zeer verzorgd is geweest/is.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Ook ten aanzien van verzoekster neemt de gemachtigde op 16 juni 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 juli 2023. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 21.12.2022 werd ingediend door:

Naam: W. (...) Voorna(a)m(en): L. (...)
Nationaliteit: China Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als ouder van een Nederlandse onderdaan K. (...), I. (...) ((...)) in toepassing van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd:

-toelichting door de referentiepersoon zelf

-arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon + digitale loonstroken van September 2022 tot februari 2023

-vertaling van medisch verslag betreffende X. (...), J. (...)

-vertaling van medisch verslag betreffende W. (...) L. (...)

- huurovereenkomst van betrokkene. Het gaat om een woning met een oppervlakte van 198.62m², kostprijs 6300 yuan/maand (kabel en draadloosnetwerk zijn inbegrepen)
- verklaring door de stad Zhengzhou waarin is opgenomen dat betrokkene en zijn vrouw geen eigendom hebben in de stad dd. 1.09.2022
- legal opinion van de advocate van het koppel waarin staat dat een attest van het kadaster voor geheel China niet kan worden afgeleverd + met de opinie dat het koppel geen hypothécaire lening kan krijgen in China gezien de kosten die ze hebben en gezien hun leeftijd. Het onderzoek werd gevoerd in September 2022, het rapport werd opgemaakt dd. 3.03.2023
- grafiek gemaakt door de referentiepersoon om tekort van het koppel te verduidelijken per maand van februari 2022 tot en met September 2022, met daaronder de bedragen bij en af van hun bankrekening (vermoedelijk). Het lijkt een soort samenvatting van de bankgegevens van mijnheer en mevrouw.

Op basis van wat voorligt kan er niet toe besloten worden dat deze mensen gezien hun economische en sociale toestand als onvermogen moeten worden beschouwd in hun land van herkomst of origine en derhalve niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Uit het zelfgemaakte overzicht betreffende de bedragen bij en af blijkt dat deze mensen zelf een inkomen hebben twv omgerekend 2057.50 €. Ze hebben beiden een pensioen en genieten ook per persoon een energiebijdrage. Ze huren een huis met een bewoonbare oppervlakte van 198m², voorzien van modern comfort. Het is begrijpelijk dat dat in een grote stad als Zhengzhou wel wat kost. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit behoeftige mensen zijn die afhankelijk zijn van de bvb 490.45 € die ze bvb in februari 2022 van de referentiepersoon gekregen hebben om in hun basisbehoeften te voorzien. Ze hebben inderdaad ook die 490 euro extra uit België bijna volledig uitgegeven. Echter er kan niet worden gesteld dat ze op die bijna 500 euro zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voldoen. Zonder over die 500 euro extra te beschikken zouden deze mensen misschien andere keuzes hebben gemaakt betreffende hun huisvesting en uitgaven in de Supermarkt. Uit de overzichten, in samenlezing met de medische rapporten blijkt inderdaad dat deze mensen wel wat medische kosten hebben. Echter de zelfgemaakt taartgrafiek toont duidelijk aan dat de kosten zeker niet elke maand de pan uit swingen. In februari, augustus en September vormden ze een serieuze hap uit het budget, maar het is niet dat zij elke maand gelijkaardige medische kosten hebben waardoor ze structureel in de Problemen komen. Gezien hun eigen inkomen meer dan 2000 euro bedraagt en de financiële steun minder dan 500 euro per maand is het ook wel redelijk te stellen dat de mate van financiële steun uit het buitenland uitermate ondergeschikt is aan de bestaansmiddelen die de mensen zelf kennen genereren in hun land van herkomst. Die 500 euro extra is niet beslissend voor deze mensen. Ook in die zin kan niet gesteld worden dat deze mensen zijn aangewezen op dat geld om in hun levensonderhoud te voorzien. De opinie van de vertrouwensadvocate in China doet daar geen afbreuk aan. De advocate heeft een beoordeling gemaakt van deze mensen hun inkomen in het licht van een hypothecair krediet. Het is niet onlogisch dat zij tot de conclusie komt dat dit geen realistische optie is voor deze mensen. Dat heeft echter geen uitstaans met behoeftig zijn of onvermogen. Dat is ook helemaal niet de conclusie van de vertrouwensadvocate. Voor zover deze mensen naast de financiële afhankelijkheid ook een medische afhankelijkheid ten overstaan van hun schoonzoon wensten in te roepen (gezien de vertaling van een aantal medische rapporten) dient opgemerkt te worden dat deze mensen kennelijk een zeer goede gezondheidszorg in China hebben genoten. Het is redelijk te stellen dat als mijnheer reeds sinds 2019 de diagnose van longkanker heeft gekregen, met bijhorende ingreep en bovendien nog een zeer zwaar ongeval heeft gehad waarna hij gerevalideerd is, de gezondheidszorg zeer verzorgd is geweest/is. Ook mevrouw heeft kennelijk een chronische hartkwaal. Ze moest een andere stent krijgen zoals de referentiepersoon zelf toelicht. Een stent hoeft niet om de haverklap vervangen te worden. Uiteraard moet mevrouw haar hartkwaal worden opgevolgd en zal zij medicatie moeten blijven nemen, maar die ingreep en de bijhorende kosten betreffen een momentopname. Dat is niet iets wat het gewone levensonderhoud in het gedrang brengt.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van hun middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Algemeen

6.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Deze motiveringsplicht houdt in dat er rechtens aanvaardbare motieven worden ingeroepen met voldoende feitelijke grondslag die met de nodige zorgvuldigheid is vastgesteld (RvV 8 januari 2016, nr. 159.622). Zoals ook bevestigd door de Raad van State betekent dit dat de motieven moeten steunen op een correcte feitenvinding op basis van alle gegevens en stukken in het dossier (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990).

Zoals uit onderstaande analyse van de verschillende onderdelen van de motivering mag blijken, werden deze beginselen geschonden.

Daarnaast is het van belang de beoordeling van verweerder af te toetsen aan de toepasselijke wettelijke bepalingen en invulling en interpretatie die hieraan gegeven moet worden op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zelfs indien de wet geen bewijsregeling heeft voorzien om het begrip 'ten laste zijn' in te vullen, moet ook bij de marginale toetsing door de RvV een toetsing gebeuren van dit begrip aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer het arrest Jia van 9 januari 2007 (RvV 28 September 2021 nr 261.280)

Teneinde de bestreden beslissing te toetsen aan deze principes, past het om deze hier nog eens duidelijk op te lijsten.

Invulling begrip 'ten laste zijn'

7.

Volgens de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie moet het begrip 'ten laste zijn' begrepen worden als de feitelijke toestand waarbij een materiële ondersteuning nodig is om in de basisbehoeften in het land van herkomst te voldoen.

Wanneer er gedurende lange tijd geld wordt overgemaakt dat noodzakelijk is om in de behoeften te voorzien, is aangetoond dat er een reële afhankelijkheid is van de referentepersoon (punt 24 in het arrest Reyes). Wanneer er een reële afhankelijkheid bestaat, is het ten laste zijn dan ook bewezen (RvV 8 juni 2021, Nr. 255.958)

Het gaat dus om een feitelijke situatie dat een ascendent wordt gesteund, ongeacht de reden van deze afhankelijkheid. Of de ascendent daarbij onvermogen is, is slechts een bijkomend element: de kern van het ten laste zijn vereist enkel een actieve ondersteuning door de referentepersoon voor de steun van de basisbehoeften (HvJ 16 januari 2014, nr C 423/12; RvV 26 Oktober 2018 nr 211.725; RvV 22 januari 2018, nr 198.310)

Vermits het feit al of niet onvermogen te zijn slechts een bijkomend element is, kan dit nooit van doorslaggevend belang zijn en evenmin mag dit het uitgangspunt van de beoordeling zijn. Wanneer wordt vastgesteld dat de aanvragers beschikken over inkomsten, kan ook niet volstaan daarnaar te verwijzen om te besluiten dat men niet ten laste valt, zonder dat er concreet wordt ingegaan waarom men de argumenten waaruit blijkt dat dit inkomen onvoldoende is, niet zou aanvaarden (RvV 28 September 2021, nr 261.280)

Uit de arresten Jia, Lebon en Reyes van het Hof van Justitie blijkt dat dit begrip uitgelegd moet worden als het feit dat een familielid gezien hun economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Er moet een noodzaak zijn van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst. Er moet dus sprake zijn van een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-burger of door diens echtgenoot of partner. Desalniettemin hoeft het familielid niet aan te tonen waarom de materiele ondersteuning noodzakelijk is (HvJ EG 9 januari 2007, C-1/05, ECLI:EU:C:2007:1 (Jia), punt 36).

Het HvJ bepaalt dat er sprake zal zijn van reële afhankelijkheid, wanneer er over een lange période regelmatig een som geld betaald is geweest die noodzakelijk is om in de basisbehoeften van het familielid te voorzien.

Dit houdt dus geenszins de vereiste in dat het afhankelijke familielid niet over eigen middelen mag beschikken en dus totaal onvermogen moet zijn. De beoordeling moet gebeuren in het kader van het kunnen voorzien in alle noodzakelijke levensbehoeften.

Verzoekende partij mag over eigen middelen beschikken en hoeft niet totaal onvermogen te zijn om als ten laste te worden beschouwd. De verwerende partij erkent overigens ook dat zowel de inkomsten als de uitgaven van de verzoekers dienen te worden meegewogen. De beoordeling moet gebeuren in het kader van het kunnen voorzien in alle noodzakelijke levensbehoeften. Uit de stukken blijkt dat de vaste kosten van verzoekende partij weldegelijk hoger liggen dan hun pensioen. De vaste kosten bedragen liefst 85% van hun pensioen. Hierdoor blijft er slechts 120 EUR over per persoon. Met dit bedrag dienen ze in alle overige kosten te voorzien. Het betreft echter kosten van basisbehoeften en niet kosten voor vrijetijdsbestedingen. Ze spenderen het bedrag grotendeels aan hun wekelijkse boodschappen. Gelet op de stijgende prijzen in de Supermarkten in China sinds de COVID pandemie, is het voor verzoekers niet mogelijk om hierop te besparen.

De financiële ondersteuning dat verzoekende partij ontving van hun schoonzoon bedraagt 500 EUR per maand. Dit bedrag maakt weldegelijk het verschil uit voor verzoekende partij. Dit is immers 25% van hun eigen inkomen dat zij extra ontvangen zodat het niet gaat om een marginale of beperkte steun. Voor hen was dit maandelijks bedrag absoluut noodzakelijk om ofwel hun huishuur te betalen en de nutsvoorzieningen ofwel hun dagelijkse levensmiddelen of hun medicatie te bekostigen.

Verzoekende partij heeft het maandelijks bedrag van 500 EUR niet eenmalig uitgegeven voor hun basisbehoeften, zoals verwerende partij beweert. Elke maand was dit bedrag meer dan nodig om in hun levensonderhoud te voorzien en werd dit ook telkens bijna volledig uitgegeven. De stortingen waren duidelijk niet bestemd voor uitgaven die niet noodzakelijk waren.

Verwerende partij merkt op dat verzoekers in een groot en modern appartement wonen met voldoende comfort. Met comfort wordt echter bedoeld dat er elektriciteit en verwarming aanwezig is. Dit is echter geen uitzonderlijk of abnormaal comfort, noch een luxe situatie. China is een ontwikkeld land en deze vorm van huisvesting is wel degelijk een normale standaard.

Ter staving van het onvermogen werd niet enkel een verklaring op eer voorgelegd, zoals verwerende partij beweert. De facturen en documenten werden voorgelegd met beëdigde vertaling.

Toetsing van de bestreden beslissing

8.

Uit de motivering van verwerende partij, blijkt al onmiddellijk dat men de principes en interpretaties van het begrip 'ten laste zijn' volledig miskent; immers vangt men aan met Stelling dat niet kan besloten worden dat verzoekers als onvermogen moeten worden beschouwd en derhalve niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. DVZ past aldus als critérium de staat van onvermogenheid of behoefteigheid toe in plaats van de kerntoetsing van de feitelijke situatie van materiële ondersteuning.

Aldus meent verweerder dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' zou ingevuld moeten worden met het bewijs dat men onvermogen is, hetgeen lijnrecht ingaat tegen de hoger uiteengezette principes zoals bevestigd door het Hof van Justitie.

In de nota met opmerkingen herhaalt verweerder: het is daarbij niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de verzoekende partij niet aantoonde behoefte te zijn, en dus niet bewijst ten laste te zijn... (eigen onderlijning)

Het kan niet ontkend worden dat verweerder de toestand van behoefteigheid wel degelijk als premisse neemt om daaruit te gaan besluiten of er al of niet een toestand van afhankelijkheid is. Op die wijze wordt de toestand van onvermogenheid of behoefteigheid als kern critérium genomen wat ingaat tegen de wettelijke bepalingen zoals door het Hof van Justitie geïnterpreteerd.

De kern is de vraag of er materiële ondersteuning is om basisbehoeften te dekken en zo deze feitelijke situatie aangetoond wordt, is er sprake van een reële afhankelijkheid. In hogergenoemde rechtspraak wordt duidelijk aangegeven dat het onvermogen zijn, slechts een bijkomend (en dus geen doorslaggevend) element uitmaakt, terwijl verweerder die als conditio sine qua non poneert om te oordelen of verzoekers ten laste zijn.

De reden dat de staat van onvermogen niet de kern mag uitmaken van de invulling van het begrip 'ten laste zijn', is in de rechtspraak toegelicht wegens het feit dat op deze wijze aanvragers tot onmogelijk bewijs zouden kunnen verplicht worden.

Verwerende partij schendt dan ook de wettelijke bepalingen en de interpretatie die hieraan gegeven moet worden, door haar oordeel te baseren op de invulling van het bewijs van onvermogen zijn en niet op de feitelijke situatie van materiële ondersteuning waardoor er een reële afhankelijkheid bestaat;

Verwerende partij citeert zelf rechtspraak waarin verwezen wordt naar de begrippen 'financiële ondersteuning', zodat het door verweerder weerhouden criterium om COMPLEET AFHANKELIJK TE ZIJN, ook niet strookt met deze rechtspraak. Het moet niet gaan om een volledige ten lastenneming, maar een ondersteuning.

De betrokkenen hoeven ook niet volledig onvermogen te zijn, noch behoefte, maar enkel nood hebben aan HULP (aldus hulpbehoevend hetgeen niet hetzelfde is als behoefte tout court).

Verweerder verwijst duidelijk naar RvV 243.129 dd 27.10.2020 waarin niet gezegd wordt dat er behoefteigheid moet zijn, doch men enkel moet toetsen aan de concrete vermogenssituatie en dat de financiële ondersteuning moet betrekking hebben op noodzakelijke uitgaven voor élémentaire kosten.

Het gaat er niet om dat verzoekers een andere bewijswaarde willen geven aan de stukken, doch wel om het feit dat verweerder de wettelijke principes en invulling van de wettelijke begrippen volgens de rechtspraak, niet correct hebben gedaan op basis van de stukken.

De beslissing is kennelijk onredelijk vermits men een toestand van behoefteigheid en onvermogenheid eist waarbij men compleet financieel afhankelijk is van het familielid, terwijl dergelijke beoordeling ingaat tegen de wet en toepasselijke rechtspraak.

9.

Vervolgens is er dan ook een overduidelijke schending van de motiveringsplicht wanneer gekeken wordt naar de wijze waarop men de stukken heeft beoordeeld, reeds vertrekkend van de verkeerde premisse dat deze het bewijs van onvermogensheid moeten leveren

- De stukken 13 tot en met 20 omvatten een maandelijks overzicht van alle inkomsten en uitgaven van verzoekers, gestaaft met stukken zoals rekeninguittreksels, aankoopbewijzen, facturen, tickets enz.
- Dit wordt door verwerende partij bekeken als ' een soort samenvatting van de bankgegevens van mijnheer en mevrouw' en 'een zelfgemaakt overzicht betreffende de bedragen bij en af'
- Duidelijk heeft verwerende partij de bewijswaarde van de stavingsstukken totaal miskend en niet in overweging genomen. In elk geval wordt nergens gemotiveerd waarom de bewijzen van de concrete kosten van verzoekers, gestaaft met stukken, niet in overweging genomen worden om naar de reële economische situatie te kijken

Verwerende partij beperkt haar oordeel tot het opsommen van de inkomsten, zijnde het pensioen en de maandelijks financiële ondersteuning. Men vermeldt tevens een energiebijdrage, maar vermeldt er dan niet bij dat deze slechts 2 maand werden ontvangen en slechts een bedrag vertegenwoordigde van resp 30 en 15 EUR per maand.

Enkel op basis van het pensioen en de financiële bijdrage, oordeelt verwerende partij dat verzoekers niet als behoeftig kunnen beschouwd worden. Hierdoor beperkt verwerende partij aldus het begrip 'ten laste zijn' tot 'behoefte/onvermogensheid', hetgeen lijnrecht ingaat tegen de interpretatie van het Hof van Justitie.

Verwerende partij houdt bovendien geen rekening met de kostprijs van de algemene levensstandaard in China dat na de COVID pandemie aanzienlijk is gestegen. De gestegen prijzen voor de dagelijkse levensmiddelen in combinatie met de pensioenleeftijd van verzoekers en hun inkomen dat hierdoor verminderde, heeft ertoe geleid dat de maandelijks stortingen van 500 EUR noodzakelijk waren. Zonder deze steun, zouden verzoekers het financieel niet redden.

Verweerder kan niet gevolgd worden in haar bewering dat zij rekening hield met alle stukken, vermits dit niet blijkt uit de gegeven motivering. In tegendeel, blijkt uit de opgesomde stukken en de verwijzingen in de motivering, dat men geenszins heeft gekeken naar de concrete economische situatie van verzoekers, inclusief hun totale maandelijks kostenlast.

Indien verweerder niet verwijst naar deze stukken, kan inderdaad vermoed worden dat ze er geen rekening mee hielden. Temeer daar verweerder de Stelling poneert dat het tot haar discretionaire bevoegdheid behoort om te oordelen met welke stukken zij rekening houdt.

Er kan in deze vanuit gegaan worden dat verweerder de stukken en bewijzen van de effectieve maandelijks uitgaven niet in haar beoordeling heeft betrokken, nu er niet naar verwezen wordt.

Immers zou ze dit wel gedaan hebben, kon niet anders dan dat ze vastgesteld zou hebben dat de inkomsten van verzoekers niet volstaan om de vaste uitgaven te dekken.

Slechts voor één maand heeft verweerder nagekeken dat de ontvangen 500 EUR inderdaad werd uitgegeven aan de vaste en noodzakelijke kosten van levensonderhoud, om dan anderzijds wel te oordelen dat verzoekers niet afhangen van deze 500 EUR. Dit is onmiskenbaar een tegenstrijdigheid.

Indien men inderdaad effectief de afweging zou gemaakt hebben van de kosten ten opzichte van de inkomsten voor alle maanden (zoals verweerder beweerd te hebben gedaan), kon men niet anders dan vaststellen dat het totaal van inkomsten (zonder de financiële ondersteuning) niet volstaat om het totaal van de kosten te dragen.

Dit is duidelijk weergegeven in de stukken en grafieken waarin de optelsommen werden gemaakt. Het feit dat verweerder de stukken van inkomsten en kosten afdoet als een 'soort samenvatting van bankgegevens', toont al aan dat zij de waarde van deze stukken fout heeft ingeschat, vermits het ging om de eigenlijke bankuittreksels met beëdigde vertaling. In haar nota stelt zij ook dat 'het bewijs van onvermogen enkel gestaaft wordt met een verklaring van eer'. Ook dit miskent de stukken over de concrete inkomsten en uitgaven, los van het feit dat het bewijs van onvermogen geen kerncriterium is.

Ondanks dat verzoekers niet als 'arm' kunnen bestempeld worden, is hun sociaal economische toestand van aard dat zij met hun inkomsten niet kunnen voorzien in alle noodzakelijke uitgaven voor levensonderhoud. Op basis van de stukken kan niet tot een andere beoordeling gekomen worden.

Het is doordat verweerder uitgaat van een norm van behoeftigheid en volledige afhankelijkheid, waarbij zij bovendien niet aantoont wel degelijk alle relevante stukken van kosten ten overstaan van de inkomsten te hebben beoordeeld, dat er sprake is van een schending van de invulling van de wettelijke criteria en het zorgvuldigheidsbeginsel.

10.

Zoals vermeid, kan men niet volstaan met te verwijzen naar het bestaan van inkomsten om te motiveren dat men daarom niet ten laste is. Verwerende partij faalt echter te motiveren omtrent waarom de argumenten dat deze inkomsten niet voldoende zijn, niet aanvaard worden (RvV 28 September 2021, nr 261.280).

Verwerende partij beperkt zich enkel tot verwijzing naar de medische kosten, waarover men stelt dat deze niet elke maand de pan uitswingen en slechts in bepaalde maanden hoog opliepen. Medische kosten kunnen helaas niet voorspeld of gepland worden en uit de stukken blijkt dat verzoekers niet beschikken over voldoende middelen om onverwachte kosten op te vangen (zij konden in februari 2022 hun huur niet betalen!) De noodzaak tot ondersteuning is dan ook een feit om te waarborgen dat alle kosten voor basisbehoeften effectief toch betaald kunnen worden. De 'gewone' medische kosten bedragen nog steeds een significant bedrag van ongeveer 250 EUR per maand en zullen zeker niet afnemen naar de toekomst toe, in tegendeel. DVZ erkent zelf ook dat de chronische hartkwaal blijvend zal opgevolgd moeten worden...

Voor het overige wordt er echter met geen woord gerept over de talrijke bewijzen en stukken omtrent de effectieve kosten die verzoekers elke maand dragen om in hun basisbehoeften te voorzien: de huur, de bijdragen voor het gebouw, de nutsvoorzieningen, uitgaven voor kledij, uitgaven voor voedingsmiddelen, uitgaven voor het huishouden.

Hoewel de Raad uiteraard niet zelf hoeft/kan oordelen over de feitelijke situatie omtrent de kosten, moet wel beoordeeld worden of er een correct beoordeling werd gemaakt van alle inkomsten en alle uitgaven alvorens te oordelen of iemand toekomt met zijn pensioen. (RvV 2 februari 2015, nr 137.752).

In de motieven ontbreekt duidelijk of er terdege rekening werd gehouden met alle effectieve maandelijkse uitgaven tegenover de beschikbare inkomsten. Verwerende partij heeft aldus geen zorgvuldige beoordeling gemaakt van alle aangevoerde stukken. Dit blijkt al uit de zinsnede waarbij men de stukken 13 tot 20 minimaliseert tot 'samenvattingen van bankgegevens', terwijl dit het bewijs inhoudt van de effectieve uitgaven.

Bovendien blijkt ook uit de stukken en toelichting dat de financiële steun noodzakelijk was: door medische uitgaven kon de huur in februari 2022 niet betaald worden, doordat in mei 2022 de steun niet tijdig kon overgemaakt worden (door de lockdown) moesten verzoekers tijdelijk geld lenen om hun kosten te dragen. DVZ erkent trouwens zelf dat de ontvangen steun ook effectief volledig uitgegeven wordt aan de vaste kosten!

11.

De motivering is verder ook onzorgvuldig wegens duidelijke tegenstrijdigheden.

Enerzijds stelt men dat de 500 EUR steun uitermate ondergeschikt is aan de eigen bestaansmiddelen van verzoekers. Daaruit leidt men dan af dat deze steun niet beslissend is voor deze mensen (niettegenstaande dat nergens in wet of rechtspraak de term 'beslissend' wordt gehanteerd als critérium..)

Nochtans erkent men eveneens dat de volledig ontvangen steun ook wel effectief wordt uitgegeven en dat men zonder deze steun andere beslissingen zou (moeten) maken omtrent huisvesting en uitgaven in de Supermarkt.

Dit toont juist wel aan dat de steun noodzakelijk is vermits integraal uitgegeven werd aan de basisbehoeften, hetgeen strookt met het critérium van 'ten laste' zijnde materiële steun ter dekking van basisbehoeften. Verwerende partij betracht te insinueren dat verzoekers zonder deze steun hun

uitgavenpatroon dan maar moeten aanpassen, blijkbaar ervan uitgaande dat zij over meer dan basis comfort beschikken.

Opnieuw blijkt hieruit dat verwerende partij nagelaten heeft om alle gevoegde stukken in overweging te nemen. Immers blijkt dat de uitgaven van verzoekers geen luxe uitgaven zijn, maar enkel betrekking hebben op de levensnoodzakelijke middelen: voeding, energie, kledij, huisvesting en medische kosten.

Verwerende partij erkent dat huisvesting in de stad duur is, dus stellen dat ze dan maar goedkoper moeten huren kan niet als motief aanvaard worden! DVZ aanvaardt anderzijds dat zij ook geen hypotheckair krediet kunnen bekomen om iets te kopen. Eveneens werden bewijzen gevoegd over de aanzienlijke hogere prijzen van levensmiddelen, waar evenmin kan verwacht worden dat verzoekers dan maar minder moeten eten om hierop te besparen.

Het gezondheidssysteem voorziet niet in terugbetaling van alle medische uitgaven (zoals medicatie), zodat verzoekers maandelijks zelf een grote kost hiervoor dragen, waarop niet bespaard kan worden...

12.

Het is niet aan verwerende partij om hypothetische situaties naar voren te brengen om te Staven dat in casu verzoekers niet behoeftig zijn (waarbij op zich de behoeftigheid überhaupt geen uitgangspunt is om te oordelen over het ten laste zijn!).

Verwerende partij dient rekening te houden met de actuele en reële situatie van verzoekende partijen en nagaan of er sprake is van een feitelijke situatie waarbij de ascendenten materieel gesteund worden door de referentiepersoon teneinde te voorzien in hun basisbehoeften.

Uit de stukken blijkt dat:

- *Er maandelijks 500 EUR wordt overgemaakt door de referentiepersoon*
- *Alle uitgaven van verzoekers betrekking hebben op basis behoeften: huisvesting, energie, voeding, kledij en medische zorgen*
- *Ook het ontvangen steunbedrag van 500 EUR integraal aan deze kosten wordt uitgegeven (zoals trouwens ook erkend door verweerder)*

Het besluit kan dan ook niet anders zijn dan dat er een feitelijke situatie is waarbij er sprake is van een reële afhankelijkheidssituatie zodat verzoekers als ten laste van de referentiepersoon moeten beschouwd worden. Er is dan ook voldaan aan de wettelijke voorwaarden.

In de Mededeling van de Commissie dd 2.7.2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38 wordt meegedeeld dat 'In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.'

De Stelling dat verzoekers zonder deze steun hun uitgaven patroon zouden moeten aanpassen (en andere keuzes maken) is een kennelijk onredelijk en onwettig motief. Immers moet er gekeken worden naar de actuele toestand waarbij de beschikbare middelen niet blijken te volstaan voor de actuele uitgaven, ongeacht of er in theorie andere mogelijkheden zouden zijn in de toekomst zoals een goedkopere woning (RvV 20 april 2023, nr 287.834). Het document van de advocate pretendeerde ook niet een bewijs van onvermogenheid te zijn, vermits dit geen kerncriterium is! Dit document toont wel aan dat verzoekers zelfs geen andere hypothetische opties hebben dan aan de actuele huurprijzen te huren, vermits zij geen mogelijkheid hebben eigendom te verwerven...

Het is niet omdat men een opsomming maakt van de (meeste) documenten die bij de aanvraag werden gevoegd, dat men daarmee ook aantoonst dat er effectief een inhoudelijke beoordeling van deze stukken is geweest, laat staan een redelijke afweging in het kader van de discretionaire bevoegdheid. Het tegendeel blijkt uit de motieven die in de beslissing werden opgenomen.

Zoals verweester zelf stelt, moet de Raad nagaan of de feitelijke omstandigheden (dewelke noodzakelijkerwijze bewezen worden met de voorliggende stukken) correct werden beoordeeld en in alle redelijkheid de motieven kunnen verantwoorden.

Duidelijk heeft verweerder nagelaten bepaalde toelichtingen in de beoordeling te betrekken en heeft zij zich gefocust op de beschikbare inkomsten zonder afweging van de reële actuele uitgaven. Dit is kennelijk

onredelijk en onzorgvuldig. Temeer daar men wel erkent dat de financiële steun ook effectief aan deze basisbehoeften wordt uitgegeven...

8.

Verwerende partij is dan ook onzorgvuldig door niet alle informatie te verwerken en een motivering weer te geven die de feitelijke gegevens miskent. Bovendien wordt ook een voorwaarde toegevoegd aan de wet, door te stellen dat verzoekers behoeftig en onvermogen moeten zijn teneinde te kunnen oordelen of men ten laste valt van de referentiepersoon hetgeen ook ingaat tegen de interpretatie zoals voorgehouden door het Hof van Justitie. (zie rechtspraak door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste" zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan.)

De interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' via de invulling van een overmatig streng critérium van 'onvermogen zijn', is dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met de bedoeling van de Burgerschapsrichtlijn en gevestigde rechtspraak.

Verweerster staart zich blind bij haar beoordeling op de inkomsten van verzoekers zonder in concreto de stukken en bewijzen omtrent de effectieve uitgaven hiertegenover te leggen.

Uw raad zal niet voorbij kunnen gaan aan het aantal stukken en de mate van details die werden meegedeeld!

Desbetreffende kan ook verwezen worden naar de Mededeling van de Commissie betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38 :

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land van wo ar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

9.

Uit hoger staande analyse van alle ingeroepen elementen van de motivering, blijkt dat de interpretatie van de voorliggende stukken door verweerder op een dermate beperkende wijze wordt gedaan, dat daarbij niet alleen de doelstellingen van de Richtlijn worden geschonden, doch ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De genomen beslissing is kennelijk onredelijk gelet op de concrete gegevens in het dossier, telkens gestaafd met objectieve stukken. De ruime en creatieve interpretatie door verweerder gaat de normale en zorgvuldige beoordeling te buiten.

In het kader van de toetsingsbevoegdheid van deze discretionaire beoordelingsmarge, dient de Raad inderdaad vast te stellen, dat de gegeven interpretatie van de stukken kennelijk onredelijk is en van aard dat het de bewijslast van verzoekster de facto onmogelijk of uitermate moeilijk maakt.

Zodoende dient te bestreden beslissing vernietigd te worden.

Het is immers overduidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met ALLE bewijsstukken alsook er sprake is van een kennelijke onredelijke wijze om het begrip 'ten laste' in te vullen en de beslissing dan ook niet geschraagd kan worden door deze gebrekkige motieven."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers voeren de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch zetten niet uiteen op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissingen wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Uit voormeld artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekers ten laste dienen te zijn van de referentiepersoon. In deze kan, zoals verzoekers ook zelf aanhalen, worden verwezen naar de interpretatie van het begrip "ten laste" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007) alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder "te hunnen laste zijn" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Uit voormeld arrest blijkt dat

de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Tevens blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst en minstens tot op het moment van de aanvraag heeft bestaan.

In casu is verweerder van oordeel dat op basis van de voorliggende stukken niet kan worden besloten dat verzoekers als onvermogen moeten worden beschouwd in hun land van herkomst en niet zelf in staat zouden zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Verweerder motiveert dat verzoekers zelf een pensioen genieten en over een inkomen beschikken van 2057,60 euro per maand. Verzoekers huren een huis met een bewoonbare oppervlakte van 198 m², voorzien van modern comfort. Verweerder motiveert dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekers behoeftige mensen zouden zijn die afhankelijk zijn van de 500 euro per maand die ze van de referentiepersoon ontvangen. Verweerder heeft daarbij rekening gehouden met het feit dat verzoekers de 500 euro per maand ook bijna volledig uitgeven, doch daaruit kan niet worden afgeleid dat ze op die extra som zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Daarnaast heeft verweerder ook rekening gehouden met de medische kosten die verzoekers moeten dragen. Hij motiveert echter dat deze kosten *“niet elke maand de pan uit swingen”* waardoor verzoekers structureel in de problemen zouden komen. Verweerder erkent dat verzoekster medicatie zal moeten blijven nemen, doch stelt dat de medische kosten, zoals bijvoorbeeld de kosten voor het vervangen van de stent, een momentopname betreffen en niet het gewone levensonderhoud in het gedrang brengen. Hij besluit dat de financiële steun die verzoekers ontvangen van de referentiepersoon ondergeschikt is aan hun eigen bestaansmiddelen.

Verzoekers betogen dat verweerder het begrip *“ten laste”* op een te enge wijze heeft geïnterpreteerd, in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Ze stellen dat zij over eigen middelen mogen beschikken en niet hoeven aan te tonen onvermogen te zijn teneinde als *“ten laste”* te kunnen worden beschouwd. Ze betogen dat er enkel moet worden nagegaan of er sprake is van materiële ondersteuning, zonder dat een toestand van onvermogen of behoeftigheid als criterium mag worden aangewend. In tweede instantie voeren verzoekers aan dat zij weldegelijk zijn aangewezen op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Ze stellen dat hun vaste kosten hoger zijn dan hun inkomen en verwijzen daarvoor naar de facturen en documenten die werden voorgelegd met een beëdigde vertaling. Wat betreft de medische kosten, stellen verzoekers dat deze niet kunnen worden voorspeld en zij niet over voldoende middelen beschikken om onverwachte kosten op te vangen.

In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, blijkt uit de bestreden beslissingen dat verweerder de interpretatie van de term *“ten laste”* door het Hof van Justitie wel heeft gevolgd en correct heeft toegepast op de hem bekende informatie. Verweerder is immers nagegaan of verzoekers met hun eigen inkomen al dan niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Uit de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat inderdaad moet worden onderzocht of de derdelander de materiële ondersteuning nodig heeft van de Unieburger die hij komt vervoegen teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onwettig dat verweerder in het kader van een aanvraag van twee ascendenten van een Nederlandse onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten, *in casu* een pensioen, aantoonde dat deze niet ten laste zijn van de Unieburger. In eerste instantie heeft verweerder in ogenschouw genomen dat verzoekers bepaalde vaste kosten, zoals de huurprijs voor hun woning, alsook medische kosten hebben. Verweerder stelt vervolgens dat verzoekers zelf een inkomen genereren van 2057,60 euro per maand. Tenslotte heeft verweerder onderzocht in hoeverre verzoekers afhankelijk zijn van de materiële en/of financiële steun van de referentiepersoon, ten bedrage van 500 euro per maand, om de kosten te kunnen dekken. Verweerder komt tot de conclusie dat, gezien het eigen inkomen van verzoekers meer dan 2000 euro per maand bedraagt terwijl de financiële steun ongeveer 500 euro per maand bedraagt, het redelijk is te stellen dat de mate van financiële steun vanwege de referentiepersoon ondergeschikt is aan de bestaansmiddelen die verzoekers zelf genereren. De financiële steun die verzoekers ontvangen van de referentiepersoon is bijgevolg eerder beperkt ten opzichte van de eigen financiële middelen, waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekers van die financiële steun afhankelijk zijn om in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Het feit dat de financiële steun ook effectief wordt uitgegeven aan vaste en noodzakelijke kosten inzake levensonderhoud, doet hier geen afbreuk aan. De afhankelijkheid van verzoekers van de referentiepersoon is volgens verweerder dan ook niet aangetoond.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar ze betogen dat verweerder een foutieve toepassing zou hebben gemaakt van de vereiste van het ten laste zijn in de zin van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij kunnen evenmin worden bijgetreden waar ze voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd waarom de bewijzen van hun kosten, gestaafd met stukken, niet in overweging zouden zijn genomen om naar de reële economische situatie te kijken. Uit de bovenstaande bespreking is immers reeds gebleken dat verweerder wel aandacht heeft voor de vaste en medische kosten van verzoekers.

Waar verzoekers betogen dat zij weldegelijk afhankelijk zijn van de financiële steun van de referentiepersoon; dat zij het zonder die 500 euro per maand niet zouden redden; dat er geen rekening werd gehouden met de kostprijs van de algemene levensstandaard in China en dat het totaal van hun inkomsten niet volstaat om het totaal van de kosten te dragen, geven ze in wezen louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad niet toe om zich in de plaats te stellen van verweerder en zo de afweging omtrent de noodzakelijkheid van de financiële steun te herdoen.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN